

tionalbanken har overvejende Betænklichkeiten. Af Nationalbanken er der senere paa Foranledning af Folketingets Udvalg, da Forslaget forelaa endelig udarbejdet af mig og var blevet fremsat i Folketinget, afgivet en ny Erklæring, som ærede Medlemmer ville finde i Folketingsudvalgets Betænkning, og i hvilken der gøres to Hovedindvendinger imod Forslaget. Den ene er, at det vil fremkalde en forceret Indførsel af fremmed Kapital her til Landet. Herom tror jeg nu i Virkeligheden ikke, at der vil blive Tale. Forholdet er jo ikke det, at vi nu skulle til at sælge Kreditforeningsobligationer til Udlandet, og at vi aldrig have gjort det før; Forholdet er det, at vi allerede i en lang Række Aar have solgt ikke smaa, men store og stadig stigende Poster af saadanne Obligationer til Udlandet, ganske vist ikke paa det bedste Marked, det franske, men paa et daarligere Marked, nemlig det tyske. Det er efterhaanden med temmelig store Anstrengelser lykkedes at faa vore Kreditforeningsobligationer indførte i Tyskland, men ikke til nogen gunstig Kurs. Det er i Virkeligheden kun lykkedes ved at holde dem i en Kurs, der ikke svarer til, hvad der paa det tyske Pengemarked i øvrigt bliver givet for Obligationer af lignende Kvalitet. Det ny ved dette Forslag er altsaa ikke det, at vi nu skulle sælge Obligationer til Udlandet, og at vi ikke have gjort det før. Vi skulle ikke til i al Almindelighed at debattere det Spørgsmaal, om det maa siges at være nationaløkonomisk rigtigt og forsvarligt at eksportere vore Obligationer og skaffe udenlandske Penge her ind i Landet, thi det er noget, vi allerede praktisk og faktisk have gjort i en Række af Aar, og noget, vore Kreditforeninger paa egen Haand have arbejdet for med Held. Det Spørgsmaal, der ligger for, er ganske simpelt dette: naar det er givet, at vi skulle eksportere vore Obligationer, skulle sælge dem paa det udenlandske Marked, er det saa ikke det rigtigste, at vi benytte Lejligheden til at aabne os den billigste Adgang, der kan faas, til det bedste Marked for Obligationer i Europa? Det er det, der ligger for, at vi i Stedet for som nu at være begrænsede til det tyske Marked, ville faa Adgang til det franske Marked, hvilket maa antages normalt at være bedre end hint.

Den anden Hovedindvending, der er fremkommen fra Nationalbanken, er den, at man frygter for, at Hypotekbanken skal saa at sige virke i Stød. Fremgangsmaaden

er jo den, at der udbydes en Serie Obligationer til Salg i Paris, og at Pengene, Provenuet deraf, saa benyttes til at købe Kreditforeningsobligationer for. Der staar nu i § 7, at en Serie ikke maa overstige 20 Mill. Kr. Jeg vil bemærke, at naar Maksimumsbeløbet her under Behandlingen i Folketinget er sat op fra 15 til 20 Mill. Kr., har min Mening med at gaa med dertil ingenlunde været, at det skulde være det normale, at en Serie omfattede saa stort et Beløb, og at det ikke maatte være mindre. 20 Mill. Kr. ere kun en Maksimumsgrænse. En Serie vil sikkert ikke altid blive saa stor, i alt Fald antager jeg, at det kun meget undtagelsesvis vil hænde, at man gaar saa højt op. Men det er givet, at et nogenlunde stort Beløb maa der være Tale om, ellers vil man ikke kunne placere Obligationerne gunstigt paa det franske Pengemarked, og det vil altsaa altid blive en temmelig betydelig Sum, man kommer til at raade over paa en Gang. Nu nærer Nationalbanken den Frygt, at Banken skulde virke i Stød, idet den med et pludseligt Opkøb skal stramme Obligationkursen en Del i en Fart, og at der, naar det er forbi, vil indtræde en Deroute, saa at Kursen atter gaar ned til samme Højde som tidligere. En saadan Bank som Hypotekbanken vil der da ikke være meget ved, den vil kun bidrage til at kruse Kursernes Overflade endnu stærkere end i Forvejen, og det er jo aldeles ikke Opgaven, tværtimod. Men om den virkelig vil komme til at virke i Stød eller ej, vil jo ganske afhænge af, med hvor stor Dygtighed den bliver ledet. Selv om Serien maa have en nogenlunde Størrelse, behøver Opkøbet jo ikke at ske pludselig, der kan købes langsomt i det aabne Marked; der kan købes baade forud for Laanet, det vil sige a conto det Laan, som skal optages, og der kan købes i Løbet af en vis Tid efter Optagelsen, idet, som der udtrykkelig staar i Forslaget, de Penge, som man har tilovers, enten kunne inddrages fra Udlandet successive eller henstaa til Forrentning i danske eller udenlandske Banker, som dertil godkendes af Finansministeriet. Man kan sige, at der saa vil paaløbe Tab derved. Men hvis der administreres fornuftigt, og hvis Hypotekbanken naar den Anseelse, som den maa kunne naa, saaledes som den er stillet, vil Tabet ikke blive meget stort, og derfor tror jeg, at Frygten for, at den skal virke i Stød, er meget overdreven. Iøvrigt ville ærede Medlemmer, som have læst den Erklæring, der foreligger fra Nationalbanken, have lagt Mærke